

BoonBerichten

Mededelingen en berichten van het Louis Paul Boon Genootschap
Nummer 146, juli 2020

50 JAAR GELEDEN

LOUIS PAUL BOON SPEURT IN AALST NAAR ZIJN WARE OORSPRONG

De website *Toen gisteren nog vandaag* was van Patrick De Graeve biedt foto's en reportages uit ons verleden, over Gent, Vlaanderen, film, muziek, sport, politiek en nog veel meer uit tijdschriften, kranten en jaarboeken.

Op 16 juni werd er teruggeblikt op een interview met Louis Paul Boon in [De Post van 14 juni 1970](#).

Tekst: Jos de Man

Foto's : Ray van der Plassche

Boon spreekt uitgebreid over het ontstaan van zijn boek Pieter Daens. Enkele citaten uit het artikel dat middels de bovenstaande link volledig is te lezen:

“Dit boek heb ik twee keer herschreven en de laatste versie verschijnt nu als feuilleton. Ik laat dat nu verschijnen om het eens helemaal in druk te zien en om het dan ten slotte nog eens te bewerken. Nu staat Pieter Daens min of meer als centraal punt in het boek. Maar nadat ik vijf jaar lang al zijn bladen heb gelezen ken ik hem zo goed, zijn stijl, zijn manier van denken en voelen, dat ik het eigenlijk hem zou willen laten vertellen. Dus ik zou het boek willen laten beginnen: “Mijn naam is Pieter Daens” en in zijn stijl, die in feite ook mijn stijl is, de gewone Aalsterse volksspraak, met onze Aalsterse achtergrond. Behalve de spelling is het ongeveer hetzelfde. Ik denk dat ik er op die manier een goed boek zou kunnen van maken.”

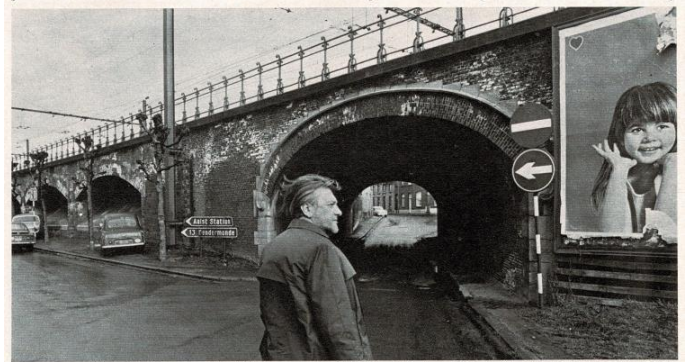
“Pieter was een heel brave katholieke man en koesterde een geweldige angst voor het socialisme. Hij was bang dat de arbeidersmassa naar het socialisme zou overlopen en wou, om dat te beletten, samen met zijn broer priester Adolf Daens, een christelijk socialisme in 't leven roepen.”

“Van de beide broers Daens is het Pieter die me nauw aan het hart ligt. Ik voel me dicht met hem verwant. Adolf was wel een fijne vent, een grote meneer, maar die grote meneer heeft toch altijd alles bekeken vanuit het standpunt van de priester. Hij kon zich daar niet van ontmaken, een soort beroepsmissvorming. Ik heb mij eigenlijk nooit een priester goed kunnen voorstellen. Ik voel helemaal anders. Maar ik heb veel gelijkenissen gevonden met Pieter, die net als ik een dagbladschrijver was met gevoel voor humor, een beetje opstandigheid.”

LOUIS PAUL BOON

Hier leeft Louis Paul Boon, in een mooi landhuis, gebouwd door dichter-architect Albert Bontridder.

De spoorweg werd indertijd vlak doorheen de arbeidersbuurt van de stad Aalst getrokken, en dit begrijpt niet met instemming van iedereen.

DE CANON

50 ESSENTIËLE TEKSTEN UIT DE NEDERLANDSTALIGE LITERATUUR

De Kapellekensbaan en *Zomer te Ter-Muren* van Louis Paul Boon - de KANTL vond dat deze twee boeken niet van elkaar te scheiden zijn. Dus voegden ze in de nieuwe canon ook *Zomer te Ter-Muren* toe, het vervolgdeel op *De Kapellekensbaan*. Twee boeken dus, op één plaats in de lijst. En wie laten we hierover beter aan het woord, dan Boon zelf.

Op [deze webpagina van Klara](#), de Belgische radiozender van de VRT, is een fragment te horen uit de radioserie 'Het leven gelijk het leven is' waarin Boon wordt ondervraagd over zijn boek *De Kapellekensbaan* en hij leest er een stukje uit voor.

De reeks 'Het leven gelijk het leven is' werd samen-

gesteld en gepresenteerd door Pat Donnez. Hij putte daarvoor uit het rijke VRT-archief. Het oudste fragment dateert uit 1953, toen 'De Kapellekensbaan' net uit was.

DE KAPELLEKENSBAAN ZOMER TE TER-MUREN

LOUIS PAUL BOON

De verteller van de twee romans over de Kapellekensbaan heet Boontje. Hij wil volgens een zorgvuldig uitgekiend schema een roman schrijven over de wereld van gisteren. Boontje wordt echter voortdurend afgeleid door de wereld van vandaag en door zijn vrienden die bij hem de deur platlopen. In de twee boeken over de Kapellekensbaan vertelt hij dan maar hoe zijn gasten zich samen met hem over zijn moeizaam vorderende roman buigen, de naoorlogse toestand bespreken zonder het ooit eens te worden en al zijn plannen overhoop halen. Algauw kan hij in zijn eigen huis nauwelijks nog een redenering afmaken, steeds weer wordt hij geïnterrupteerd en tegen gesproken. Hij lijkt dat niet eens heel erg te vinden.

Anders dan met vroege romans als *De voorstad groeit* (1943) en *Vergeten straat* (1946) claimt Louis Paul Boon met de boeken over de Kapellekensbaan niet meer dat hij het overzicht heeft over wat er zich overal in de wereld afspeelt. Boontje wil zelfs niet meer de illusie ophouden dat hij dat alles weet, daarom stelt hij zijn boek open voor anderen. Zo kan dat boek uitgroeien tot een jungle van verhalen en verhaaltjes, waardoorheen zich als een feuilleton en onverbiddelijke pageturner de roman slingert die de auteur zich oorspronkelijk had voorgenomen te gaan schrijven. Genereus als Boontje is, laat hij zelfs toe dat twee van zijn gasten hun eigen romanprojecten – een eigenzinnige bewerking van het middeleeuwse Reynaertverhaal en een boek over de 18de-eeuwse roverhoofdman Jan de Lichte – binnensmokkelen in respectievelijk *De Kapellekensbaan* en *Zomer te Ter-Muren*.

Lees verder over deze boeken van Boon op de website van de literaire canon:

<https://literairecanon.be/nl/werken/de-kapellekensbaan>

KOESTER ONZE HELDEN ÉN SCHURKEN

WAAROM GEEN CANON VAN PERSONEN, ZOWEL GOED ALS SLECHT?

Aleid Truijens schrijft in haar column in De Volkskrant op 30 juni over de nieuwe Vlaamse canon:

De Belgen hebben sinds afgelopen vrijdag óók een nieuwe canon. Nou ja, de Vlamingen. Een literaire canon van Nederlandstalige literatuur, dus hij is ook een beetje van ons. Die van vijf jaar geleden was aan een opfrisbeurt toe. Noord-en Zuid-Nederlandse

doden staan er zonder afgunst naast elkaar: Claus en Lucebert, Boon en Wolkers, Reve en Elsschot, Couperus en Gezelle.

Uiteraard is er ook in België gedonder over deze canon. Jef Geeraerts met zijn roman *Gangreen* verdween uit de lijst, omdat hij zich volgens de Commissie in zijn werk een 'misselijkmakende' vrouwenhater en racist zou tonen, en het koloniale verleden van België verheerlijkt. Ja, die typering gaat helemaal op. Maar moet een meesterwerk van een schrijver met verschrikkelijke denkbeelden uit de canon worden gegooid?

Natuurlijk niet. Als we alle vijftig titels op deze lijst zouden onderwerpen aan een hedendaags moreel oordeel – welk en wiens oordeel is dat trouwens? – dan blijven er weinig over.

Hella Haasses *Oeroeg* staat terecht op de lijst, maar je kunt dat boekje, bij alle goede bedoelingen, naïef noemen in de kijk op de koloniale samenleving. W.F. Hermans beledigde de katholieken, die zouden naaien en fokken als de konijnen. En hé, had Louis Paul Boon niet een ranzige voorkeur voor jonge meisjes?

Waarom maken we niet een – flexibele – canon van personen die onze geschiedenis hebben bepaald? Schrijvers, kunstenaars, politici en anderen. Daar zouden dan helden en schurken op komen, en mensen die vereerd én verguisd werden. Dus naast Vadertje Drees, Anton de Kom, Aletta Jacobs, Anne Frank en Johan Cruijff ook Van Heutsz, Mussert, Pim Fortuyn, Wilhelmina en Bernhard. En vergeet Kenau Hasselaar niet. Geschiedenis is wie wij waren, met al onze brille, fantasie, driestheid, kortzichtigheid, superioriteitswaan en wreedheid.

<https://www.volkskrant.nl/columns-opinie/waarom-geen-canon-van-personen-zowel-goed-als-slecht~b1d4c6aa/>

BoonBerichten

De onregelmatig verschijnende BoonBerichten worden uitgebracht onder verantwoordelijkheid van het bestuur.

Samenstelling en redactie: Erik van Veen

Bestuur:

Luckas Vander Taelen (voorzitter), Wim Dijkstra en Luc Geeroms (ondervoorzitters), Herman Verlint (secretaris), Erna De Ridder (nieuwsgaring), Erik van Veen (website en BoonBerichten) en Bert Ummelen.

De Erven Boon zijn adviseur van het bestuur.

Secretariaat:

Herman Verlint
Willy la Croixstraat 41
1069 PB Amsterdam
Nederland

+31 (0)20 6100999 / +31 (0)6 45679098

mail@lpboon.net

*Bankrekening: BE36068200494781 t.n.v. L.P. Boon Genootschap,
Oude Vismarkt 13, 9300 Aalst, België*